

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/26/2019
Identifikačné číslo spisu: 8712218746
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8712218746.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Peter Behúň TATRAWOOD, so sídlom Poľná 135, 059 35 Batizovce, IČO: 35 416 688 (ukončená podnikateľská činnosť ku dňu 11. mája 2016), právne zastúpeného JUDr. Jozef Furčák, s.r.o., advokát, so sídlom Puškinova 856/4, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 52 293 785, proti žalovanému: AQUAPARK Poprad, s.r.o., so sídlom Športová 1397/1, 058 01 Poprad, IČO: 36 482 609, právne zastúpenému AK Lebovič, s.r.o., so sídlom Mlynské nivy 73/a, 821 05 Bratislava a JUDr. Jozef Hrobák, advokát, so sídlom Hviezdoslavova 4052/59, 058 01 Poprad, o zaplatenie 16 679,94 eur (správne 15 836,69 eur) s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad č. k. 9Cb/175/2013-175 o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5Cob/44/2017-215 zo dňa 25. októbra 2018, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom č. k. 9Cb/175/2013-175 zo dňa 8. septembra 2016 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 15 836,69 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia predstavujúceho neoprávnené užívanie hnutelných vecí v období od 21. decembra 2008 do 15. augusta 2011. O trovách konania strán sporu rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že „medzi právnym subjektom TATRAWOOD Trading, s.r.o. a Peter Behúň Tatrwood bola uzavretá zmluva o predaji majetku a majetkových práv dňa 31. decembra 2007, kde bolo oznámené žalovanému o prechode práv a povinností. Žalovaný ukončil zmluvný vzťah na základe nájomnej zmluvy medzi AQUAPARK Poprad, s.r.o. a TATRAWOOD Trading, s.r.o. dňa 21. decembra 2005, a to výpoveďou zo dňa 15. augusta 2008, ktorá bola doručená Petrovi Behúňovi TATRAWOOD, to znamená, že žalovaný vedel o právnom nástupníctve a mal plniť všetky nároky z uvedenej zmluvy Petrovi Behúňovi TATRAWOOD a vedel, že je vlastníkom uvedených hnutelných vecí, čo je zrejmé aj z uzavretej kúpnej zmluvy medzi Petrom Behúňom TATRAWOOD a AQUAPARK Poprad, s.r.o. Vzhľadom na kúpnu zmluvu zo dňa 15. augusta 2011 a doručených faktúr

č. 08042, 08035, 08017 súd považoval za nesporné, že došlo k skončeniu nájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a že žalobca si uvedené veci neprevzal, aj keď žiadal o ich vydanie a tieto veci žalovaný neužíval v období od 21. decembra 2008 do 15. augusta 2011 a v období, keď bol žalobca v konkurze mohol si uplatniť nároky správcu konkurznej podstaty voči žalovanému. Žalovaný nemal majetkový prospech z užívania vecí za obdobie od 21. decembra 2008 do 15. augusta 2011, nakoľko tieto veci neužíval a z jeho strany bolo umožnené žalobcovi prevziať si kedykoľvek uvedené veci s poukazom na svedeckú výpoveď Ing. U. V., takže žalobca bol aktívne legitimovaný a zmluvy uzavreté medzi žalobcom a žalovaným a TATRAWOOD Trading, s.r.o. sú platné. Žalobca nepreukázal prostriedkami procesného útoku získaný majetkový prospech žalovaným, opodstatnenosť nároku a rozsah nároku.

3. Nárok žalobcu posúdil súd prvej inštancie podľa § 261 ods. 1, § 397 Obchodného zákonníka, § 682, § 451, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie v nadväznosti na citované ustanovenia poukázal na skutočnosť, že zmena vlastníctva prenajatých hnutelných vecí neznamená skončenie nájomného vzťahu, preto považoval zmluvu uzavretú medzi žalobcom a spoločnosťou TATRAWOOD Trading, s.r.o. dňa 31. decembra 2007 o prevode majetkových práv a povinností za platnú, v nadväznosti na čo považoval za platné aj ukončenie zmluvného vzťahu z nájomnej zmluvy výpoveďou zo strany žalovaného ku dňu 30. septembra 2008. Konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že po skončení nájmu užíval žalovaný hnutelné veci, ktoré boli predmetu nájmu naďalej a že by mu z tohto titulu plynul nejaký majetkový prospech. Z tohto dôvodu nedošlo podľa názoru súdu prvej inštancie k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného v období od 21. decembra 2008 do 15. augusta 2011. Zdôraznil, že žalobca po skončení nájmu nežiadal vrátenie vecí a ani si ich vydanie neuplatnil žalobou na súde. Na potvrdenie správnosti svojho záveru súd prvej inštancie poukázal na kúpnu zmluvu uzavretú medzi žalobcom a žalovaným dňa 15. augusta 2011, ktorej predmetom bol odpredaj hnutelných vecí, tvoriacich predtým predmet nájmu za dohodnutú kúpnu cenu 1 500,- eur. Za nelogické považoval to, že by majetkový prospech žalovaného mal predstavovať sumu 5 975,- eur (15 000,- Sk x 12) a hodnota týchto vecí, za ktoré boli žalovaným kúpené póla 1 500,- eur. Nárok žalobcu ako nepreukázaný a teda nedôvodný, vrátane žiadaného omeškania s plnením, súd prvej inštancie zamietol.

5. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, ako aj s jeho právnym záverom. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že sám žalobca svoju žalobu právne kvalifikoval ako bezdôvodné obohatenie odkazom na ustanovenie § 451 Občianskeho zákonníka, čo zopakoval vo svojich písomných vyjadreniach a zdôraznil aj vo svojej záverečnej reči prednesenej na pojednávaní dňa 11. augusta 2016. Pokiaľ žalobca zároveň poukázal na ustanovenie § 723 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, ak nájomca vráti vec po dobe dohodnutej v zmluve, je povinný platiť nájomné až do vrátenia vecí, tak k tomuto odvolací súd uviedol, že uvedené ustanovenie je možné aplikovať pri nájomnom vzťahu dohodnutom na dobrou určitú, preto jeho aplikácia na vzťah medzi žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom a žalovaným založený nájomnou zmluvou z 1. novembra 2005 je vylúčená. V čl. IV. bod 1 bola dohodnutá doba nájmu na čas neurčitý od 1. decembra 2005. V konaní bolo nepochybne preukázané, že nájomný vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol ukončený k 30. septembru 2008 výpoveďou zo strany žalovaného. Rozdielna právna argumentácia prezentovaná žalobcom vnáša pochybnosti aj do jeho skutkových tvrdení. Odvolací súd prisvedčil tvrdeniu žalovaného, že predmet nájmu nebol žalovaný povinný odovzdať žalobcovi iným spôsobom, než aký žalovaný zvolil, teda ponechaním predmetu nájmu v lôžkovej a reštauračnej časti zariadenia futbalového štadiónu, teda v priestoroch, v ktorých predmet nájmu aj prevzal. Pozornosť odvolacieho súdu neušla ani skutočnosť, že žalobca, resp. jeho právny predchodca počas obdobia vyše roka od ukončenia nájmu nevykonal žiadne právne a ani faktické kroky voči žalovanému, čo podporuje skutkové tvrdenia uvádzané žalovaným, s ktorými sa stotožnil súd prvej inštancie. Samotné uzavretie kúpnej zmluvy 15. augusta 2011 nebolo dôkazom o užívaní predmetu nájmu žalovaným, ako to vo svojom odvolaní prezentoval žalobca.

6. Odvolací súd sa ďalej vo svojom rozhodnutí v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej

inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia konštatoval, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu premietnutému do užívania hnutelných vecí po skončení nájomného vzťahu, ktorý trval od 1. novembra 2005 do 15. augusta 2011, a preto potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, s poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., teda rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podľa žalobcu odvolací súd plne odkazoval na zdôvodnenie rozsudku okresným súdom a zároveň k odvolacím námietkam dodal, že aplikácia ustanovenia § 723 ods. 1 Občianskeho zákonníka bola na vzťah medzi žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom a žalovaným nájomnou zmluvou z 1. novembra 2015 vylúčená. Zároveň namietal tvrdenie odvolacieho súdu, že rozdielna právna argumentácia prezentovaná žalobcom vnáša pochybnosti aj do jeho skutkových tvrdení. Žalobca v dovolaní nezmenil právny argument tak, ako to konštatoval odvolací súd, pretože vo svojich vyjadreniach adresovaných súdu (napr. vyjadrenie zo dňa 8. februára 2016 a 17. mája 2016) poukazoval okrem iného aj na ustanovenie § 723 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to vo vzťahu k určaniu výšky bezdôvodného obohatenia. Žalobca nebol povinný uvádzať v žalobe ustanovenia zákona, resp. iného právneho predpisu, ktorým svoj nárok odôvodňuje, nakoľko právna kvalifikácia nároku žalobcu nebola pre súd záväzná.

8. Dovolateľ ďalej uviedol, že si uplatňoval nárok na bezdôvodné obohatenie vo výške nájomného dohodnutého žalovaným v nájomnej zmluve. Túto výšku nájomného bolo možné považovať za obvyklé nájomné na danom mieste a čase za predmet nájmu. Nebolo možné sa stotožniť s názorom, že cena nájmu nemôže zodpovedať trhovej cene vecí a že nemohlo dôjsť v takejto výške k bezdôvodnému obohateniu. Žalobca odôvodňoval svoj nárok na výšku bezdôvodného obohatenia vo výške dohodnutého nájomného s poukazom na ustanovenie § 723 ods. 1 Občianskeho zákonníka a poukázal na to, že ukončením nájomného vzťahu má prenajímateľ nárok na výšku nájomného až do vrátenia vecí nájomcom. Žalobca ďalej poukázal na to, že splnenie dlhu, t. j. vrátenie prenajatej veci žalobcovi je právnym dôvodom zániku záväzku vzniknutého z bezdôvodného obohatenia. V prípade, že k splneniu dlhu je potrebná súčinnosť veriteľa, je povinný ju poskytnúť, v opačnom prípade sa dostáva do omeškania. Žalovaný v konaní nepreukázal, že žalobcu vyzvali na poskytnutie súčinnosti s prevzatím prenajatej veci a prečo sa žalovaný dostal do omeškania s plnením dlhu.

9. Žalobca sa v dovolaní nestotožnil ani s právnym posúdením okresného súdu o tom, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu a teda ani k omeškaniu s plnením. Uviedol, že vznik nároku vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bol preukázaný a podľa jeho názoru, sa súdy obidvoch stupňov vecou z hľadiska ustanovení § 559 a § 517 Občianskeho zákonníka nezaoberali, aj keď to bolo pre posúdenie dôvodnosti nároku rozhodné. V záver dovolania žalobca poukázal na nepreskúmateľnosť dôvodov rozhodnutia, prvoinštančného súdu, z ktorých nie je zrejmé prečo v danom prípade nejde o bezdôvodné obohatenie a o omeškание žalovaného s vrátením prenajatej veci. Odôvodnenie tak nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p.

10. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol dovolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobca neformuloval jednoznačným spôsobom právnú otázku, ktorá mala byť odvolacím súdom riešená nesprávne, pričom iba všeobecnú formuláciu žalobcu, že „rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko žalobca mal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia“, nie je v zmysle citovanej judikatúry možné považovať za riadne vymedzenie v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa jeho názoru za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s citovaným zákonným ustanovením nebolo možné považovať argumenty žalobcu uvedené v dovolaní, z ktorých bola zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením iných skutkových zistení a záverov, než ním predkladaných v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Žalobca v dovolaní len

polemizuje so závermi súdov nižších stupňov o tom, či si žalovaný splnil povinnosť vrátiť predmet nájmu po skončení nájmu alebo nie, čo však bola otázka skutková a nie otázka právneho posúdenia. Z uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. f/ Civilného sporového poriadku odmietol a priznal žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom, v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

13. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

14. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

15. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Podľa § 432 ods. 1 a 2 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

17. Nesprávnym právnym usúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnym predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26. februára 2010).

18. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že nato, aby sa mohol dovolací súd zaoberať dovolaním, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 C. s. p. a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. okrem iného, aby dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C. s. p.

19. Pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

20. Dovolateľ poukazuje na prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. teda, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi

dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

21. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C. s. p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právne otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p. môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce a Zákona o rodine a pod.), ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/158/2017). Súd pri právnom posúdení veci rieši právne otázky, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdu. Dovolací súd skutkové závery nie je oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 C. s. p. je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

22. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca právnu otázku významnú pre rozhodnutie odvolacieho súdu (ktorú mal dovolací súd vo svojom rozhodnutí vyriešiť) konkrétne nevymedzil a rovnako ju nemožno vyvodíť ani z obsahu dovolania. Pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p. nepostačuje všeobecné konštatovanie dovolateľa, že odvolací súd vec nesprávne posúdil. Dovolací súd nemôže namiesto dovolateľa vytvárať vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z novej nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu. V takom prípade by uskutočnil procesne neprípustný dovolací prieskum, prieskum sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže jeho rozhodnutie by bolo založené na iných skutočnostiach, než aké boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa protistrana vo vyjadrení k dovolaniu. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť dovolania. Žalobca uvedeným spôsobom právnu otázku, o ktorej tvrdí, že ešte nebola dovolacím súdom vyriešená, nevymedzil. V predmetnom dovolaní vyslovil nespokojnosť s právnymi a skutkovými závermi odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie o tom, či predmet nájmu bol po jeho skončení vrátený žalobcovi, či žalovaný vyzval žalobcu na poskytnutie súčinnosti s prevzatím prenajatej veci a napokon, či sa žalovaný bezdôvodne obohatil po zániku nájmovej zmluvy. Aj v tomto prípade platí, že samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli. Mohol by tým podsúvať strane sporu majúcej záujem na zvrátení výsledku konania pred nižšími súdmi (za cenu porušenia princípu rovnosti zbraní) svoje vlastné úvahy o tom, čo je pre rozhodnutie vo veci zásadné, pominúc na tomto mieste ďalšie riziko dezinterpretácie obsahu dovolania (vyloženia si dovolacím súdom nesprávne, správne, ktorej právnej úvahy nižších súdov alebo niektorého z nich mal dovolateľ v úmysle namietat').

23. V preskúmanej veci podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 C. s. p.

24. Dovolateľ v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením poukázal aj na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu, ktoré podľa jeho názoru nie je v súlade s § 220 ods. 2 C. s. p. a preto je nepreskúmateľné. Dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu môže byť v určitých špecifických prípadoch vyhodnotená ako vada zmätočnosti (R 2/2016), a to aj za právnej úpravy Civilného sporového poriadku (napr. sp. zn. 4Obdo/66/2017), ktorej následkom musí byť znemožnenie konkrétnych procesných práv strany sporu vyúsťujúci do porušenia práva na spravodlivý proces. Prípadne nepreskúmateľné rozhodnutie prvoinštančného súdu však nemožno stotožniť s nesprávnym právnym posúdením veci súdom. Pri viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) tak, ako ich (ne)vymedzil žalobca v podanom dovolaní, bol dovolací súd oprávnený predmetnú

námietku skúmať iba v tom smere, či zodpovedá ustanoveniu § 432 ods. 2 C. s. p., pričom uzavrel, že takémuto vymedzeniu nezodpovedá.

25. Na základe uvedených skutočností dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.